

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτάμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Γνωρίζομεν τὴν ὕλην. Πῶς ὁμως τὴν γνωρίζομεν τὴν ὕλην;

Σήμερα θὰ κἀμωμεν τὴν ἔρευνάν μας εἰς τὸ πῶς γνωρίζομεν τὴν ὕλην.

Διὰ τὴν γνώριση ἑναὶ ἄνθρωπος τὴν ὕλην ἀσφαλῶς θὰ πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν ὑπαρξίν της, μέσον τῆς ὁράσεως. Ἐνας τυφλὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ὑπαρξίν τῆς ὕλης ἂν δὲν διαθέτῃ τὴν ὄρασιν ἢ καὶ μίαν ἄλλην αἴσθησιν ὡς τὴν ἀφῆν.

Ἡ ὄρασις ὁμως τώρα τί εἶναι;

Ἐρεθισμοὶ μέσον τῶν αἰθερικῶν κραδασμῶν τοῦ ὀνομάζομεν φῶς. Ὀμιλοῦμεν συχνὰ διὰ τοὺς αἰθερικοὺς κραδασμοὺς καὶ πολλοὶ διερωτῶνται: Ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ αἰθερικοὶ κραδασμοί;

Τὸ φῶς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ αἰθερικοὶ κραδασμοί. Καὶ τὸ φῶς ὅπως ἔχομεν ἐξηγήσει σ' ἕνα προηγούμενο μάθημα ἔχει τὴν ιδιότητα ὅπου πέφτει νὰ ἀντανάκλαται, ἀφοῦ ἀποκομίσῃ πλήρως τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἔχει ὑποστεί τὴν ἀντανάκλασιν αὐτήν. Καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα καὶ οὐτιδήποτε ἄλλο.

Ὅστε, ἔχομεν τὴν παχυλὴν ὕλην μορφοποιημένην σὲ μίαν ὀρισμένην μορφήν εἴτε ἡ μορφή αὐτὴ εἶναι ζῶσα μορφή, μορφή ἐντός τῆς ὀποίας βλέπομεν τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς ἢ δὲν τὸ διακρίνομεν, εἶναι σὲ μίαν ἄλλην κατάστασιν. Προσ-κρούει τὸ φῶς καὶ ἀποκομίζει σχῆμα, χρῶμα, δίδει ἐρεθισμοὺς καὶ ἀντιλαμβανόμεθα τὴν ὑπαρξίν ὕλικῶν ἀντικειμένων.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀρκετὸν νὰ γνωρίσῃ ἕνας ἄνθρωπος τὴν ὕλην; Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀντιλαμβάνεται τὴν ὑπαρξίν ὕλικῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ, δὲν εἶναι ἀρκετὸς ὁ τρόπος αὐτὸς διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ὕλην ἀπλῶς διότι τὸ αἰθερικὸ φῶς, τὸ ὕλικόν φῶς ὡς γνωρίζομεν ἀφήνει ἐρεθισμοὺς, ἕνα εἶδωλον σὲ ὀπτικὸν νεῦρον καὶ ἐρεθισμὸν εἰς ἕνα σημεῖον τοῦ ὕλικου ἔγκεφάλου.

Τώρα θὰ ἴδωμεν τὸ Νοητικὸ φῶς, τὴν ἐπανάληψιν τοῦ εἰδώλου εἰς μίαν ἄλλην κατάστασιν ἢ ὀποία τώρα δὲν εἶναι ἡ ὄρασις ἀλλὰ ἡ ἀντιληψίς - δὲν ξέρω ἐν ὑπάρχει καταλληλοτέρα λέξις - τὸ κτίσιμο Νοητικῶν εἰδώλων καὶ μορφῶν ἐντός πλέον τῆς συνειδήσεως, - προσέξτε τῆς συνειδήσεως ὅχι ἀκόμα τῆς αὐτοεπιγνώσεως, διότι, ὁ προθάλαμος τοῦ ὀποσυνειδήτου εἶναι συνείδησις καὶ ὅχι αὐτοεπίγνωσις.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀνασύρῃ τὸ εἶδωλον αὐτὸ μέσον τοῦ Νοητικοῦ φωτός τὸ ὀποῖον ὁ ἴδιος ὀποσυνείδητα ἢ ἐνσυνείδητα ἔχει δημιουργήσῃ, -(ὀποσυνείδητα μέσον τῆς ἀντιλήψεως τῆς ὑπάρξεώς του - ἐνσυνείδητα, τῆς προσηλώσεώς του καὶ τῆς σκέψεως ἐπ' αὐτοῦ -), τότε ἀρχίζει νὰ τὸ γνωρίσῃ νὰ προσηλώνεται πληρέστερον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλὰ, τώρα τὰ πάντα βλέπει μέσα εἰς τὸ Νοητικὸν φῶς.

Τί εἶναι τὸ Ψυχικὸν φῶς τώρα; Προηγεῖται τὸ Νοητικὸ φῶς τοῦ Ψυχοῦ φωτός;

Ὅπωςδήποτε. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ ἄνθρωπος τὰ ἀντικείμενα καὶ ἀργότερα καὶ καταστάσεις τὰ ὀποῖα ἔκτισε, ἐδημιούργησεν ἐντός τοῦ ὀποσυνειδήτου του τὰ βλέπει μέσα στὸ Νοητικὸ φῶς καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ προκαλοῦν ἐνδιαφέρον, ἀρχίζει νὰ τὰ βλέπῃ μέσον τοῦ λεγομένου Ψυχικοῦ φωτός. Οἱ νέοι κραδασμοὶ πλέον διεγείρουν τὸ συναίσθημα, τὴν εὐχαρίστησιν ἢ τὴν δυσἀρέσκειαν. Βλέπομεν ἑτέραν μορφήν κραδασμῶν καὶ ἀποτελεσμάτων τῶν κραδασμῶν αὐτῶν. Καὶ ἔχομεν οὕτω τὸ φῶς μέσα σὲ τρεῖς καταστάσεις, τὴν παχυλὴν ὕλικὴν τὸ αἰθερικὸ φῶς, τὴν Νοητικὴν τῶν πέντε διαστάσεων, τὸ Νοητικὸ φῶς, καὶ τὴν οὕτω καλουμένην Ψυχικὴν κατάστασιν, τὸ φῶς μέσα στὰ διάφορα πεδία καὶ ὀποπέδια τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου.

Ὅστε ὁ ἄνθρωπος, ὁ κοινὸς ἄνθρωπος σήμερα, ὅταν λέγῃ βλέπω, στήν πραγματικότητα δὲν βλέπει μέσον τῆς ὁράσεως μόνον ἀλλὰ, ὀποσυνειδήτως βλέπει.

και μέσα στο Ψυχικόν και μέσα στο Νοητικόν φώς, και ο κοινός άνθρωπος λέγω, δι-
τι το κάθε τι που αντιλαμβάνεται την ύπαρξιν του θα του διαγειρή το ενδιαφέρον,
παιρσέρω σκέψις, την εύχαριστήσιγ, την δυσαρέσκειαν και ταυτοχρόνως θα του δη-
μιουργήση μέσα του είδωλα Νοητικά και εικόνες. Και στην πραγματικότητα όταν πλέον
ή όρισις δέν τον έξυπηρετεϊ εισέρχεται μέσα στο Νοητικόν φώς του το όποτον πάντο-
τε λάμπει, - αυτό δέν το βλέπομεν εις το υλικόν φώς το έκπηγάζον εκ του 'Ηλίου
ή άλλης επιφανείας - και επειδή πάντοτε έχει αυτό το φώς το όνομάζομεν 'Ανεσπερο.

Όστε, η άκτινοβολία, η τελευταία άκτινοβολία του 'Ανεσπερου αυτού φω-
τός είναι ο Νοητικός κόσμος, έστω και ο κατώτερος γιατί, το φώς αυτό το βλέπει
και μέσα σ' αυτό κίτζει, αντιλαμβάνεται, σκέπτεται, εργάζεται, ζει ο άνθρωπος και
τές ώρες που λέγει εύρισκεται εν έργηγόρσει μέσα στον παχυλόν υλικόν κόσμο, ά-
κόμη και τές ώρες που νομίζει ότι κοιμάται, όνειρεύεται, και το όνειρον δέν εί-
ναι τίποτε άλλο παρά η λήψις έντυπώσεων εκ του Ψυχικού και Νοητικού φωτός, εί-
τε οι έντυπώσεις αυτές που παίρνει είναι από αντικείμενα ήδη τά όποτα υπάρχουν
μέσα εις το ύποσυνειδητόν του ή εις τους Ψυχικούς και Νοητικούς κόσμους, πράγμα-
τα τά όποτα για πρώτην φορά βλέπει. }

Ο έρευνητής της άληθειας όταν άρχιση την έργασίαν του στους Ψυχικούς
κόσμους θα γνωρίζη τότε αι άντιλήψεις και έντυπώσεις που παίρνει είναι από ήδη
πράγματα που υπάρχουν εις το ύποσυνειδητόν του ή από κάτι που παίρνει απ' εύθείας
από τον Ψυχικόν ή Νοητικόν κόσμο.

Όστε βλέπομεν το φώς τώρα να έκπηγάξη από μίαν πηγην παχυλώς υλικήν,
και είναι το υλικόν φώς, αιθερικόν ώστόσο, από την επιφάνειαν να είπωμεν του
'Ηλίου ή ενός άλλου αντικειμένου κραδαιομένου αντικειμένου. 'Αλλά το υλικόν
φώς μάς δίδει την άντανάκλασιν σχημάτων, χρωμάτων εις το περιβάλλον του μόνον
μέ έναν εβδικόν τρόπον και μεταφέρει αυτές τάς έντυπώσεις σε πολύ περιωρισμένον
χώρον.

Αυτό θα το μελετήσωμεν. Προσέξετε τι έχω πεϊ. Ο χώρος είναι ένας παρ-
γων που το αιθερικόν φώς χάνει την μεγάλην του δύναμιν. Όστε, το φώς θα φέρη
έντυπώσεις από το γύρω περιβάλλον και όσον απομακρυνόμεθα τόσο και τά αντικεί-
μενα δέν τά βλέπομεν. Νά είπωμεν ότι, ένα αντικείμενον απομακρυσμένο από μάς
δέν το βλέπομεν διότι έχει χάσει το φώς, την δύναμιν του να μάς φθάνη, να ταξι-
δεύη από εκεί που έχει προσκρούσει μέχρι των οφθαλμών μας ή είναι δική μας άνι-
κανότης να διαχωρίσωμεν την άκτινοβολίαν του; θα έλεγα, ανθρωπίνη αδυναμία, διό-
τι έχει ανακαλύψει ο άνθρωπος φακούς και το μέσον που μπορεί να διαχωρίση και
κάλλιν την άκτινοβολίαν αυτήν του φωτός και να βλέπη σε πολύ μεγάλην απόστασιν
αντικείμενα που δέν μπορεί να δη διά γυμνού οφθαλμού, μέ τον ίδιο τον τρόπον που θα
τά έβλεπε αν ήτο πολύ πολύ πλησιέστερα προς το αντικείμενον αυτό, χωρίς να χά-
νουν ούτε χρώμα ούτε σχήμα. Αυτό το φαινόμενον θα πρέπη ο έρευνητής της άληθειας
να μελετήση.

Στο Ψυχικόν όμως φώς έχομεν πεϊ ότι ο Ψυχικός κόσμος χάνει την έννοιαν
ταυ Χώρου. Είς τον Ψυχικόν κόσμον ως και στον Νοητικόν κόσμον βλέπομεν έναν άν-
τικείμενον μέσον του Ψυχικού φωτός. Η απόστασις είναι ως να μη ύπαρξη και εκ-
μηδενίζεται μέσον του βαθμού της προσηλωσεώς μας και της βουλήσεώς μας. Μπορεϊ
να ίδωμεν στον Ψυχικόν κόσμον ένα αντικείμενον πολύ πολύ μακρυν, πολύ μικροσκο-
πικό θάναει να προσηλωθοϋμεν και να θέλωμεν να το δοϋμεν για να αντιληφθοϋμεν
ότι έρχεται προς ημάς, όχι ότι έμεϊς πηγαινόμεν προς αυτό. Και σε λίγο θα το
δοϋμεν στο μέγεθος που επιθυμοϋμεν και να το έρευνησωμεν ως να είμεθα μόνον, σε
πολύ μικρήν απόστασιν από το αντικείμενον αυτό.

Τι έχει φέρει το αντικείμενον αυτό κοντά μας, να μάς δίδη πλήρως έντυ-
πώσεις χρώματος, σχήματος και περι πλέον και κάτι άλλο που δέν το έχομεν στον
παχυλόν υλικόν κόσμον διότι μάς δίδεται η έντύπωσις ότι το κάθε τι μέσα στον
Ψυχικόν κόσμον δίδει το ίδιο το μήνυμά του; ζει το ίδιο, το λουλλούδι έπικαι-
ωνει. Η Ψυχική ύλη είναι πιο έντονη ^{καί} ή ζωντανή από την παχυλήν ύλην. Όποιος

ζεῖ ἔνσυνειδήτως εἰς τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ καὶ μετὰ ἀντι-
λαμβάνεται ὅτι τὸ φῶς μέσα στὸν Ψυχικὸν κόσμον δὲν ἐκπέμπεται ἀπὸ ἕνα σημεῖον
μὴ πηγὴν φωτός, προσκρούει ἐπὶ ἐπιφανειῶν καὶ μὲ τὴν ἀντανάκλασίν του μᾶς δίδει
σχῆμα, χρῶμα καὶ ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ, ἐκπηγάζει ἀπὸ κάθε ἄτομο κάθε κύτταρο, κάθε
τι Ψυχικόν, δὲν ἔχει ἀνάγκην Ψυχικοῦ Ἥλιου ὅπως αὐτὸ, ἀλλὰ τὰ πάντα, ἡ Ψυχικὴ
ἄλη ἀκτινοβολεῖ, λάμπει καὶ ἴσως νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος πού κατὰ τὸν Μεσαίωνα
τὸν Ψυχικὸν κόσμον τὸν ἔλεγαν Ἀστρικὸν κόσμον, διότι τὸ κάθε τι ἔλαμπε σὺν ἀστέ-
ρι.

Καὶ λέγω, ὁ Χῶρος εἰς τὸν Ψυχικὸν κόσμον δὲν εἶναι κανένα ἔμπόδιον. Ὁ-
μως ἔχω νὰ πῶ καὶ ἕναν ἄλλο. Βλέπομεν ἕναν ἀντικείμενον στὸν παχυλὸν ὕλικόν κό-
σμον, ἕναν λουλλούδι ὅταν εὐρίσκεται πολὺ κοντὰ μας, ἂν εὐρίσκεται σὲ μακρυνὴν
ἀπόστασιν ἀπὸ μᾶς θὰ πρέπη νὰ πᾶμεν ἑμεῖς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ προσέξωμεν νὰ τὸ δοῦμεν.
Θὰ πᾶμεν εἰς τὴν ὠρισμένην ἀπόστασιν πού θὰ τὸ προσέξωμεν νὰ τὸ παρατηρήσωμεν,
νὰ προσηλωθῶμεν καὶ μέσον τοῦ φωτός, τῶν αἰθερικῶν κριδασμῶν τοῦ εἰδώλου πού θὰ
γίνῃ εἰς τὸν ὀφθαλμόν, τοῦ ἐρεθισμοῦ πού θὰ γίνῃ στὸν ἐγκέφαλον καὶ τοῦ Νοητικοῦ
καὶ Ψυχικοῦ φωτός τώρα νὰ διαγαίρω μέσα εἰς τὴν συνειδήσειν ἑαυτὸν μου τὴν ἀντι-
ληψίν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ ἀρχίζω τὴν μελέτην μου, ὄχι ἐπὶ τοῦ ἀνθους
ἐκείνου.

Ὅστε, καὶ ἡ μελέτη ἀκόμα ἀπὸ τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον γίνεται εἰς τὸ
Ψυχικὸν μέρος τῆς συνειδήσεώς μας, ὑποσυνειδήτως ὅμως ὡστόσον. Καὶ ἐπειδὴ γίνε-
ται ταυτοχρόνως προσήλωσις μέσον τῆς ὀράσεως καὶ μελέτη εἰς τὸ Ψυχικὸν μέρος δὲν
μᾶς ἱκανοποιῇ πλήρως διότι μᾶς δίδει τὸ αἶσθημα τῆς μὴ πλήρους προσηλώσεως. Πο-
τέ κανεὶς δὲν ἔχει προσηλωθῆ πλήρως εἰς τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον καὶ χρειάζεται
νὰ μάθῃ τὸν τρόπον τῆς ὀρθῆς προσηλώσεως, ὀρθῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς πλήρους ταυτοχρό-
νως προσηλώσεως ἐντός, διότι τὸ νὰ προσηλωθῆ πρὸς τὰ ἔξω μέσον τῆς ὀράσεως ἐπὶ
τοῦ ἀντικειμένου δὲν εἶναι ἀρκετόν. Καὶ ἐδῶ εἶναι πού ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἐρευνητῶν
ἀποτυγχάνουν καὶ ἀπογοητεύονται.

Ἐρώτησις: Εἶναι ἡ αὐτοεπίγνωσις πού προσηλώνεται;

Ἀπάντησις: Στὸν Νοητὸν κόσμον καὶ Νοητικὸν κόσμον, ἀκόμα εὐρίσκόμεθα εἰς τὰ ὄ-
ρια τῆς συνειδήσεως.

Ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας τώρα ἐρευνᾷ εἴτε ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἔχει
βάλει μέσα εἰς τὸ ὑποσυνειδήτον του ἀπὸ τὸν παχυλὸν ὕλικόν κόσμον, ἢ πάρει ἀπ' εὐ-
θείας ἀπὸ τὸν Ψυχικὸν κόσμον ἢ καὶ ἀπὸ τὸν Νοητικὸν κόσμον, κόσμον τώρα τῶν πέντε
διαστάσεων μέσα στὸ ὑποσυνειδήτον του καὶ τὰ μελετᾷ. Προσηλώνεται ἐπ' αὐτῶν, κά-
μνει πληρεστέραν χρῆσιν τώρα τοῦ Νοῦ, τοῦ Νοητικοῦ φωτός ὄχι μόνον ὡς μέσου με-
ταφορᾶς ἐντυπώσεων ἀλλὰ καὶ μέσου ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων. Ἐδῶ τὸ Νοητικὸν φῶς
ἔχει διπλὴν ἐργασίαν, μᾶς δίδει τὴν γνῶσιν.

Ἐχετε ποτέ σκεφθῆ τί εἶναι ἡ λῆψις ἐντυπώσεων καὶ ποῖαν σχέσιν ἔχει ἡ
λῆψις ἐντυπώσεων μὲ τὴν γνῶσιν πού ἀποκομιζοῦμεν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων καὶ τὸν βαθμόν
τῆς γνώσεως αὐτῆς; Διότι ὅταν ἀρχίσωμεν τὴν προσήλωσιν θὰ δοῦμεν ὅτι ἡ γνῶσις αὐ-
τὴ εἶναι σὲ ὠρισμένους βαθμούς. Ἀπὸ τὸ γνωρίζω κάτι ὀλίγον διότι ἔχω προσηλωθῆ
ὀλίγον, τὸ ἔχω μελετήσῃ πιὸ πολὺ τὸ γνωρίζω περισσότερον, ἔχω προσηλωθῆ πιὸ πο-
λύ, ἀσφαλῶς ὄχι μόνον στὸ ὕλικόν ἀντικείμενον ἀλλὰ εἰς τὸ εἶδωλον ἐντός ἡμῶν καὶ
τὸ γνωρίζω ἀκόμα πιὸ πολὺ καὶ μετὰ εἰσέρχομαι σὲ μίαν κατάστασιν πού γνωρίζω κα-
λῶς τὸ κάθε τι γύρω ἀπὸ τὸ ὑπὸ μελέτην ἀντικείμενον. Δὲν θὰ εἰσέλθω τώρα εἰς τὴν
κατάστασιν ἐκείνην τοῦ συντονισμοῦ καὶ τῆς ἐνοαισθησίας πού πλεον εἶναι τοῦ Νοη-
τικοῦ ἀνωτέρου καὶ Νοητοῦ κόσμου. Ἐκεῖ βλέπομεν εἰς τὸ πλήρες καὶ καθαρὸν φῶς.

Εἰς τὸν Ψυχικὸν κόσμον βλέπομεν τὰ ἀντικείμενα νὰ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς
ἐνῶ ἡμεῖς προσηλωνόμεθα ἐπ' αὐτῶν. Ὡς ἔχωμεν πεῖ σ' ἕναν μᾶθημα εἰς τὸν ὕλικόν
κόσμον κινούμεθα πρὸς τὰ ἀντικείμενα καὶ ἔχομεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ ἀντικείμενα
ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς. Αὐτὸ θὰ τὸ προσέξετε ὅταν ταξιδεύετε μὲ ἕναν τροχοφόρον. Εἰς
τὸν Νοητικὸν κόσμον συμβαίνει πάλιν τὸ ἴδιον προσηλωνόμεθα ἐπὶ ἐνός ἀντικειμένου
τὸ ὁποῖον ἀπλῶς καὶ μόνον μπορούμεν νὰ σκεφθῶμεν, δηλαδὴ, νὰ τὸ ἀνασύρωμεν ἀπὸ

τό ὑποσυνειδητόν. Αυτό εἶναι ἀρκετόν νά μᾶς συντονίσῃ μέ τό ἀντικείμενον νά εἴμεθα ἐκεῖ καί ἐκεῖνο κοντά μας. Ὁ Χρόνος τώρα χάνει σέ μέγαν βαθμόν τό νόημα πού ἔχει στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον. Καί γνωρίζομεν ἕναν ἀντικείμενον ὄχι ἀπό τήν ἐπιφάνειαν πού εἶναι μπροστά ἀπό μᾶς ἀλλά, βλέπομεν τό ἀντικείμενον ὡς νά εἴμεθα ἐντός αὐτοῦ ἀπό ὅλες τές πλευρές, καί ὡς νά εἴμεθα ἔξω ἀπ' αὐτό καί νά παίρνομεν ἐντυπώσεις καί πάλιν ἀπό ὅλες τές πλευρές. Εἶναι μία νέα ἱκανότης τώρα Νοητικοῦ Φωτός.

Ἦς ἐδῶ εἶναι λήψεις ἐντυπώσεων ἡ ὅποια ὀδηγεῖ εἰς τήν γνῶσιν ὑπάρξεως πραγμάτων καί καταστάσεων. Ἡ αὐτοεπίγνωσις μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ εἶναι καθαρῶς ὑποσυνειδητός. Γνωρίζομεν ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ἡμεῖς, μία ὄντοτης εἴτε μία προσωρινή προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, Μόνιμη Αὐτοεπίγνωσις, ἀντιλαμβανόμεθα τόν ἑαυτόν μας σάν ἕνα ὄνομα, ἐπιθυμίες σκέψεις πού λαμβάνει ἐντυπώσεις, ἀλλά ἀόριστα, ὑποσυνειδητά, ἀντιλαμβανόμεθα αὐτό διότι γνωρίζομεν τήν ὑπαρξιν πραγμάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων προσηλωνόμεθα.

Ὡστε μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ εἴμεθα ἐντός τῆς συνήθους συνειδησεως, Ἀγιοπνευματικῆς καθαρῶς καταστάσεως.

Ἀπό τῆς στιγμῆς πού θά ἀρχίσωμεν νά γνωρίζωμεν τόν ἑαυτόν μας πλέον ὡς ἐγώ εἶμαι ἐγώ, δηλαδή ἔχομεν πλήρη προσήλωσιν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ Αὐτοεπιγνώσεως τῆς ὄντοτητος τοῦ ἑαυτοῦ μας καί βλέπομεν τόν ἑαυτόν μας μέσα στό Νοητικόν καί Νοητό φῶς, ἀρχίζομεν νά βλέπομεν τήν Αὐτοεπίγνωσιν ἑαυτοῦ μας. Πλέον ὄχι ὑποσυνειδητά, ἀλλά ἐνσυνειδητά γνωρίζομεν ποῖοι εἴμεθα. Τώρα ἡ προσήλωσις μας εἶναι πληρεστερά διότι γνωρίζομεν ποῖος θά γνωρίσῃ, γνωρίζομεν τόν ἑαυτόν μας σάν μίαν δύναμιν πού μπορεῖ νά προσηλωθῇ ὡς βούλησις ὅπου ἐπιθυμεῖ καί νά γνωρίσῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ καί νά ὑπερβῇ ἀκόμα τό φαινόμενον πού ὀνομάζεται γνῶσις, νά εἰσέλθῃ μεστά ὄρια τῆς πλήρους ἀντιλήψεως τοῦ κάθε τι.

Νά εἴπωμεν ὅτι αὐτά εἶναι τά πρῶτα βήματα πρὸς τήν ἀτομικοποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, δηλαδή, τήν Αὐτοεπίγνωσιν, τήν θέσιν; Γιατί ὄχι. Ἀρχίζομεν νά γνωρίζωμεν πλέον τόν ἑαυτόν μας καί τήν θέσιν μας, μέσα εἰς τά σύμπαντα, παχυλόν ὑλικόν, ψυχικόν, ὅλα τά πεδία καί ὑποπέδια, διότι πλέον δέν δονοῦμεθα καί δέν εἴμεθα κάτω ἀπό τοὺς περιορισμούς τῶν συναισθημάτων κολάσεων ἢ παραδείσεων, δέν εἴμεθα κάτω ἀπό τό βάρος σκέψεων πού γοητεύουν πού τυρρανοῦν ἀλλά, κύριοι τοῦ Νοῦ ὡς ὑπερουσίας νά μᾶς ἐξυπηρετῇ, κύριοι νά δημιουργοῦμεν ὅτιδήποτε ἐπιθυμοῦμεν μέσον τῆς ὑπερουσίας αὐτῆς, ἐνσυνειδητά πλέον νά κινῶμεν Νοητικά εἶδωλα. Εἴμεθα ὁ κύριος πλέον τῶν τριῶν συμπάντων. Εἴμεθα εἰς ἕξ ἐκείνων πού ἀνέρχονται μέχρι τοῦ τρίτου Οὐρανοῦ.

Ἐχει περιγράψει τόν ἄνθρωπον αὐτόν ὁ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος "καί ἴδον ἄνθρωπον μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ". Ἀσφαλῶς τόν ἑαυτόν του ἐννοοῦσεν. Ὅμως δέν τολμοῦσε ὁ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος τότε νά μιλήσῃ, πῶς καθαρά, ἴσως διότι ἐφοβεῖτο μή παρεξηγηθῇ. Ἦς ἐδῶ εὐρισκόμεθα μέχρι τοῦ τρίτου Οὐρανοῦ καί ἐντός τῶν πρῶτων Οὐρανῶν παχυλῆς ὕλης, Ψυχικῆς ὕλης καί Νοητικῆς ὕλης. Τρίτος Οὐρανός εἶναι ἀκόμα καί ὁ ἀνώτερος Νοητικὸς κόσμος, κόσμος ὄχι τῶν συγκεκριμένων πλέον μορφῶν ἀλλά, τῶν μορφῶν ἐννοιῶν. Ἐκεῖ πλέον ἡ γνῶσις μετατρέπεται εἰς ἀντίληψιν ὕψους.

Τί εἶναι ἡ ἀντίληψις; Εἶναι κάτι πού δέν τό γνωρίζει ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, μεταχειρίζεται τήν λέξιν αὐτήν πολὺ ἐπιπολαῶς, ὡστόσο ἡ λέξις αὐτή ἔχει πολὺ βαθύ νόημα. Ἀντιλαμβανόμεθα νοήματα. Εἶναι ἕνα εἶδος ὁράσεως ἐν ἐσώπρω καί εἶναι τά πρῶτα βήματα πρὸς τόν συντονισμόν καί τήν ἐνοιασθησίαν.

Ἐχομεν περιγράψει τοὺς τρεῖς Οὐρανούς ὡς κόσμους συνειδησεως καί στοιχειώδους Αὐτοεπιγνώσεως.

Στοιχειώδους Αὐτοεπιγνώσεως. Διατί λέγω οὕτω πως; Διότι ὡς ἐκεῖ μπορεῖ νά φθάσῃ καί ὁ ἑαυτός σας παρῶσα προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, ὅταν τό φθαρτόν ἐνδούθῃ τήν ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τήν ἀθανασίαν. Ἐκεῖ φθάνει ἄνετα ὁ ἐσώτερος ἑαυτός σας Μόνιμη προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις καί ἐκεῖ εἶναι πού θά ἀτενίσετε μέσα εἰς τό Νοητικόν φῶς μέσα στό φῶς ἀντίληψιν τόν ἑαυτόν σας Ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν.

Έχομεν καὶ ἄλλους Οὐρανοὺς. Τὸν τέταρτον, πέμπτον, ἕκτον καὶ ἑβδομὸν μέχρι τῆς Θεώσεως. Καὶ εἰς τὸν ἑβδομὸν εὐρίσκεται ὁ ἐσώτατος ἑαυτοῦς Θεὸς Μονὰς. Στους Οὐρανοὺς κάτω ἀπὸ τὸν ἑβδομὸν Οὐρανὸν εἶναι καὶ ὑπάρχει, προσέξετε στὸν τρόπον ποῦ μιλοῦ, εἶναι καὶ ὑπάρχει ὁ ἐσώτερος ἑαυτοῦς Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις καὶ αὐτὴ τῆ ἀντάρχης καὶ πλήρης εἰς τὰ ἴδια. ὑπάρχει εἰς τὸν τρίτον, δεύτερον καὶ πρῶτον Οὐρανὸν ἢ ἀκτινοβολία σκιά τοῦ ἐσωτέρου ἑαυτοῦ Ψυχῆς Αὐτοεπιγνώσεως, σεῖς, ὡς ἐγὼ εἶμαι ὁ Γιάννης, ἡ Μαρία ὁ Κώστας κλπ.

Αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν θὰ προσπαθήσετε ὡς ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις ἀλλὰ καὶ ὡς ἑαυτοῦς ἀκτινοβολία νὰ ἀνυψώσετε μέσον τῆς ὀρθῆς χρήσεως τῆς ὑπερουσίας ποῦ ὀνομάζεται Νοῦς, τῆς ἀναπτύξεως τοῦ φαινομένου ποῦ ὀνομάζεται πλήρης Αὐτοεπίγνωσις, ἀφοῦ δόγησετε τὴν παρούσαν συνείδησιν εἰς τὰ ὅρια τῆς Αὐτοεπιγνώσεως, τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ κατώτερου ἑαυτοῦ σας, καὶ ἀφοῦ καταστήσετε τὸν κατώτερον σας ἑαυτὸν κύριον τῶν τριῶν αὐτῶν συμπάντων.

Μὲ τὴν εὐχὴν μου καὶ τὴν εὐλογίαν μου εὐχομαι ταχεῖαν προδοῦν.

"Στώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Θὰ δεχθῶ τέες ἐρωτήσεις σας μετὰ ποῦ θὰ μελετήσετε τὸ μᾶθημα αὐτὸ ἀρκετὰ. Αὐτὸ τὸ μᾶθημα μπορεῖ νὰ δοθῇ σὲ ὅλους τοὺς μαθητὰς, ἀκόμα καὶ τοὺς νεομυηθέντας. Ὅσοι τὸ ἀντιληφθῶν εἶναι ὄριμοι. Μερικοὶ δὲν θὰ ἀντιληφθῶν μεγάλια τμήματα, θὰ ἀντιληφθῶν βρα..μποροῦν. Πάντως κανένα δὲν θὰ βλάψῃ.